

ligesaa Meget i Skat som den, der, saa at sige, ingen Familie har, vilde være meget ubilligt. Jeg troer nu, at der kunde opstilles den Regel, at der for ethvert Medlem af Familien, der, om jeg saa maa sige, var til Byrde for den, skulde fradrages visse Procent i Skatteindtægten. Jeg skal iøvrigt blot antyde dette og ikke nu gaae nærmere ind derpaa. Ibet jeg er ved at omtale, at Heilighedsmomenterne bør tages i Betragtning, kan jeg ikke undlade at sige et Par Ord om den Bestemmelse i § 12, hvor der opstilles den Betingelse for, at disse Hensyn skulde tages i Betragtning, at Vedkommende derom skulde indgive en Begjæring, støttet paa Grunde, hvilken Betingelse først bortfalder, naar Indtægten er under 400 Rd. Jeg troer ikke, at det er rigtigt at opstille en saadan Betingelse; thi det Hovedhensyn, der bør tages ved Skatteligningen, er dog, at Enhver kommer til at betale i Forhold til sine Evner, og at En undlader at andrage paa en Nedsættelse, fordi han ikke er bleven opmærksom paa Bestemmelsen om, at en saadan kan indrømmes — thi dette vil dog være Aarsagen til, at han ei har andraget derom; er han bleven opmærksom derpaa, vil han ogsaa andrage derom — synes mig ikke burde forhindre, at der toges Hensyn til hans særlige Forhold. Derimod er jeg enig i, at der sættes den Præmie for Selvangivelse, at kun, naar Vedkommende har brugt Selvangivelse, skal der tages Hensyn til hans Familieforhold. Jeg vil tilstaae, at jeg tidligere har været mod Selvangivelse. Den, der, som jeg, har været Medlem af en Ligningscommission, vil have bragt i Erfaring, hvor lidet man kan stole paa Selvangivelser, hvor lidet Vedkommende, saaledes som ogsaa den ærede sidste Taler (S. Frijs) ansøgte, ofte selv er istand til at opgive sine Indtægter. Naar jeg dog nu holder paa Selvangivelse, saa gjør jeg det, fordi Selvangivelserne dog altid ville give gode Momenter for Skatteligningscommissionerne til at komme efter Vedkommendes Indtægter, saa at man, om Angivelsen end er feilagtig, dog, ved at kalde vedkommende Skatte-

yder for sig og ved at samtale med ham om den, vil kunne faae et bedre Indblik i hans Forhold, end naar Selvangivelse ikke er brugt. Jeg skal derfor være enig i, at Bestemmelserne derom opretholdes. — Endnu skal jeg kun tillade mig at bemærke, at, dersom man vilde gaae ind paa, at Lovforslaget kom til at indeholde en Skatteregel for den communale Ligning istedetfor nu alene Reglerne for Indkomstskat til Staten, saa maatte Tidsgrensene i Lovforslaget forandres, saaledes, at de kunde komme til at passe for Ligningen af Communalstatterne; om dette imidlertid skulde skee derved, at Skatterne lignedes tidligere end her foreslaaet, eller derved, at det communale Regnskabsaar forandredes fra at begynde den 1ste Januar til at begynde den 1ste April, skal jeg henstille. Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gjøre.

Melchior: Jeg skal i Overensstemmelse med de Talere, der først have ytret sig, udtale min Anerkjendelse af Loven om en Indkomstskat. Jeg kan ogsaa dele den sidste ærede Talers Ønske om, at det kunde være muligt at forene den med en Formuesskat; men jeg troer dog, at det i det Hele taget ikke vil kunne heldigt gennemføres. Jeg troer, at, dersom man kom til at opstille de Regler, som han løseligt berørte i sit Foredrag, vilde man støde paa meget større Vanskeligheder end dem, man vil have at overvinde ved en reen Indkomstskat. Det gaaer med denne Lov saaledes, at de Allerflestes ere enige om Principet, nemlig det Princip, at de Folk, der have Meget at betale af, ogsaa bør betale Meest i Skat. Det er af det ærede Ide kongevalgte Medlem (Frijs) blevet udtalt, at, naar der var Mange, som ansaae denne Lov for ubehagelig, endogsaa for mobbdelig, saa laa dette ene og alene i den Maade, hvorpaa Loven blev gennemført; det var ikke selve Principet, der stødte Folk, men det var den Maade, hvorpaa det blev gennemført. Jeg troer ligeledes, at det, der overalt har vakt en meget stærk Modstand mod